

JUSTITISMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 3. september 2013
Kontor: Asyl- og Visumkontoret
Sagsbeh: Anne-Marie Træholt
Sagsnr.: 2013-0032-0843
Dok.: 855669

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 496 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 25. juli 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra medlem af Folketinget Peter Skaarup (DF).

Morten Bødskov

/

Rasmus Kieffer-Kristensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 496 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Ministeren bedes redegøre for, hvorvidt asylansøgers kriminalitet, hærværk på f.eks. asylcentret, chikane mod polititjenestemænd m.m., på nogen måde har indflydelse på deres asylsag og mulighed for opholdstilladelse til Danmark.”

Svar:

Asylmyndighederne – det vil sige Udlændingestyrelsen og Flygtningestyrelsen – kan ikke afvise at behandle en sag eller afbryde behandlingen af en sag med henvisning til, at asylansøgeren har begået kriminalitet.

Det kan imidlertid få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan få asyl, hvis asylansøgeren under sit ophold her i landet begår noget kriminelt og i den forbindelse udvises med indrejseforbud.

Det følger således af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 (udvisning af udlændinge, der idømmes frihedsstraf) eller § 25 (administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed), ikke kan gives asyl, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., indebærer, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, gives asyl, men der skal i den enkelte sag foretages en konkret proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at meddele asyl.

For så vidt angår de udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), skal afvejningen foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en ende-

lig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Der kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2012), afsnit 6.6, for en gennemgang af nævnets praksis efter udlændingelovens § 10, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b (administrativ udvisning), og § 25 c (udvisning ved dom af religiøse forkyndere mv., der idømmes bødestraf for bestemte straffelovsovertrædelser), kan gives asyl, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal også her foretages en konkret afvejning, dog skal der være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles asyl til en udlænding, der er udvist med indrejseforbud efter disse bestemmelser.